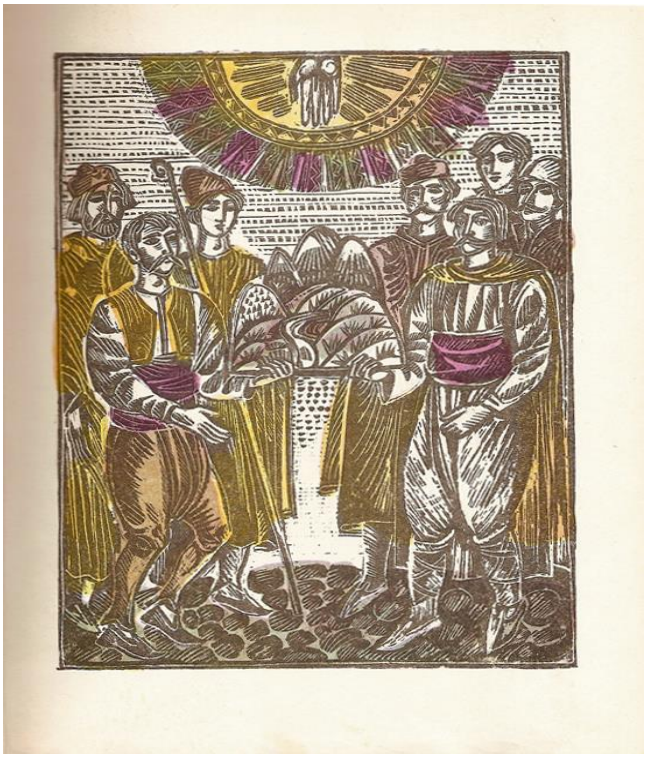

This pretty land of Bulgaria

A Bulgarian fairy tale

This happened many, many years ago. The Earth was as flat as a pancake then and as unfriendly as the desert: there were neither mountains, nor valleys, neither seas, nor fields. No summer or winter, no day or night; the sun and the moon wondered in the heavens hand in hand, and the wolf ate from the same trough as the lamb. All sorts of things were happening at that time in the world, such as won't happen today…

So it was in those days that the Lord God decided to open up His treasury and give humankind all the various blessings of the Earth. And He summoned all peoples, and they all came. Only the Americans were absent because Columbus had not yet discovered America. Al the peoples then took their place in the queue before the Lord's throne: foremost stood the English because they regarded themselves as the wealthiest, the mightiest, and the wisest – the best in everything! And the Bulgarians crowded snugly at the very end of the queue – shy as always they've been, patient, and believing that the Lord God who is Almighty will have spared a thought for them, too.

And thus began the Creator to deal out his great treasure: to the English gave He the seas, to the Russians dealt He the plains, to the Swedes – the woods, to the Swiss – the mountains, to the Finns – the lakes… Thus gave the Lord with His hands full. And the devil (curse him!), who was lurking around as the devil he is, he couldn't ever sit peacefully and all he ever did was sly deeds – of each gift he broke off the best part and slipped it into his bosom.

All the peoples filed past and, at last, came the Bulgarians' turn. The Lord God fumbled in the bag and took out an empty hand.

‘Whew! What is this thing?! I thought I had reckoned it all up, and now…’, there He stood pondering and started glancing around.

And saw the Lord Almighty that the devil was nowhere to be seen. So, He figured who could have upset his reckoning and commanded an angel:

‘Go fetch the devil!’

Then the Lord’s servant flew up and then down, here and there, and found the dishonest one: he had just skulked behind a dark cloud and was peeping into his bosom, counting what he had stolen. And so, the angel caught him by his goat’s ear and took him to the Lord.

‘What did you, rascal, do?’ the Old Man scolded him.

And the devil, looking as if butter wouldn't melt in his mouth, replied, ‘I’ve done nothing wrong!’

‘You’ve stolen the Bulgarians’ share!’

‘God forbid, I haven’t!’ said he and began making the sign of the cross with his crooked fingers, without even turning a hair.

‘Search him!’ ordered the Lord to Archangel Michael.

The angel thrust his hand into the devil’s bosom and began pulling out mountains covered in eternal snow, fertile lowlands, murky forests, foamy rivers, and a blue sea – each one better than the other.

Then the Lord God gave it all to the Bulgarians and they left most satisfied.

And that is why there are all sorts of beauties in this small land of ours.

This fairy tale is taken from SILIAN THE STORK, vol.1, Fairytales of the Balkan peoples.
© Angel Karaliychev, Nikolay Todorov
Illustrations by Stoimen Stoilov
c/o Jusautor, Sofia, 1979
© Translated into English by Stefan D. Stefanov (Cheeseus), Veliko Tarnovo, 2006

This text is copyrighted and no part of it may be reproduced, stored in a retrieval system, transmitted in any form, or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the author and/or translator.

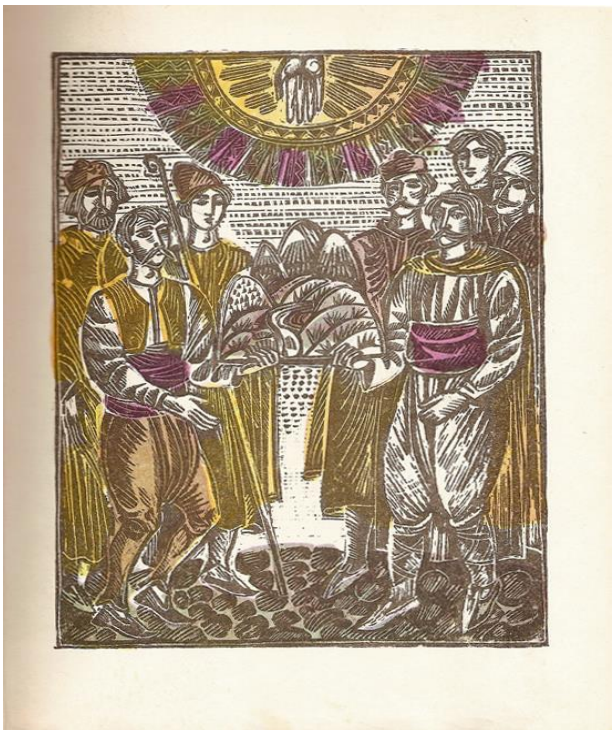
Българска земя хубава

Българска народна приказка

Това се случило преди много, много години. Тогава земята била плоска като тепсия и неприветна като пустиня: нямало нито планини, нито долини, нито морета, нито полета. Тогава нямало лято и зима, ден и нощ; слънцето и месечината се разхождали по небето ръка за ръка, а вълкът и агнето от една копаня ядели. Тогава всякакви неща ставали по света, каквито сега не стават...

Та по него време решил дядо Господ да си разтвори хазната, да раздаде на човешкия род всякакви земни блага. Повикал народите и всички дошли. Само американците ги нямало, защото Колумб още не бил открил Америка. Наредили се народите на опашка пред божия престол: най-напред застанали англичаните, защото те се смятали за най-богатите, най-силните, най-мъдрите – във всичко най... най! Пък на края на опашката се гушели българите – те винаги са си били такива срамежливи, търпеливи и вярвали, че дядо боже, който всичко може, и за тях ще да е помислил.

И ето, почнал създателят да раздава голямото имане: дал на англичаните моретата, на руснаците – полетата, на шведите – горите, на швейцарците – планините, на финландците – езерата... Давал и раздавал дядо господ с пълни шепи. А дяволът (анатема му!), който се навъртал наоколо, нали си е дявол – не може мирно да стои, все лукавщини крои – от всички дарове си отчупвал скришом най-хубавото парченце и си го пъхал в пазвата.

Извървели се народите, всеки си отнесъл своя пай. Дошъл накрай ред на българите. Бръкнал господ в торбата, извадил си празна ръката.

– Брей! Каква ще да е тая работа?! Уж всичко бях строго пресметнал, пък то... – почудил се той и се заозъртал.

Гледа всевишният, дяволът го няма. Сетил се кой му е разбъркал сметките и поръчал на един ангел:

– Иди и доведи рогатия!

Политнал божият ратай нагоре-надолу, тук-там, намерил най-сетне нечестивеца: спотаил се бил зад един тъмен облак и тъкмо си гледал в пазвата – броял си краденото. Хванал го ангелът за козето ухо, отвел го при дядо господ.

– Ти бре, пакостнико, какво си сторил? – сгълчал го старецът.

А дяволът – ни лук ял, ни лук мирисал, отвърнал:

– Нищо лошо не съм сторил.

– Откраднал си пая на българите.

– Не съм, бога ми! – почнал лукавият да се кръсти с кривите си пръсти, без да му трепне клепачът.

– Я го претърси! – заповядал господ на архангел Михаил.

Бръкнал ангелът в пазвата на дявола, заизваждал оттам покрити с вечен сняг планини, тучни равнини, тъмни гори, пенливи реки, синьо море – всичкото от хубаво по-хубаво.

Дал ги дядо господ на българите и те си тръгнали доволни-предоволни.

Затуй в нашата малка земя са се събрали толкова най-различни хубости.

Приказката е взета от СИЛЯН ЩЪРКА, том 1, Приказки на балканските народи
© Ангел Каралийчев, Николай Тодоров
художник Стоимен Стоилов
c/o Jusautor, Sofia, 1979
© Превод на английски език Стефан Д. Стефанов (Cheeseus), 2006, Велико Търново.